



Istorie... începând cu
1852



Istorie...

începând cu 1852

Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București este cea mai veche și cea mai mare instituție de învățământ agronomic superior din România. Chiar dacă în perioada 2012–2017 numărul de studenți la nivel național a scăzut dramatic, în USAMV București, ca dovadă a atractivității programelor de studii de licență, masterat și doctorat oferite, s-a înregistrat anual un număr constant de studenți – 12.000.

USAMV își are originea în actul semnat de domnitorul Barbu Știrbei în anul 1852, prin care s-a înființat Institutul de Agricultură de la Pantelimon. Institutul și-a început activitatea în 1853. Peste câțiva ani, în 1861, și-a deschis cursurile și Școala Veterinară.

Învățământul agronomic și cel veterinar au evoluat în paralel spre forme tot mai ample, în corelație cu nevoia crescândă de specialiști în domeniul creșterii plantelor și animalelor, cu dezvoltarea științelor și a cunoștințelor de specialitate.

În anul 1867, prin includerea în programa de studii a disciplinelor silvice, învățământul agronomic se dezvoltă sub numele de Școala Centrală de Agricultură și Silvicultură. În cadrul ei s-a înființat prima fermă didactică experimentală din țară, iar în 1868, prima instituție de cercetări agricole din România, cunoscută sub denumirea de Stațiunea Agronomică București, care în anul 1869 se mută la Herăstrău.

Din anul 1893, prin separarea învățământului silvic, școala capătă denumirea de Școala Centrală de Agricultură de la Herăstrău.

În anii următori, învățământul agronomic s-a dezvoltat, iar titlaturile sale au fost pe rând: Școala Superioară de Agricultură de la Herăstrău (1915), Academia de Înalte Studii Agronomice (1929), Facultatea de Agronomie – integrată Școlii Politehnice din București (1938), Institutul Agronomic București (1948).

În anul 1952, Institutului Agronomic i se atribuie numele marelui patriot Nicolae Bălcescu. Din 1992, primește titlatura de Universitatea de Științe Agronomice, iar în 1996 devine Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București.

INSTITUTUL DE AGRICULTURĂ DE LA



Barbu Dimitrie Știrbei, domn al Țării Românești în perioada 1849-1856, întemeietorul Institutului de Agricultură de la Pantelimon

Vrednicul și curajosul domnitor Barbu Dimitrie Știrbei, în scurtă perioadă dintre retragerea trupelor de ocupație ruso-turce, în 1851 și noua ocupație rusească din 1853, găsește timp și bani pentru redeschiderea școlilor închise în timpul Revoluției de la 1848, dar mai ales pentru a înființa, în anul 1852, „Institutul de Agricultură de la Pantelimon”, precursora USAMV București. Pentru aceasta îl

însărcinează pe Alexandru Slătineanu, care tocmai își terminase studiile agronomice la Paris, să angajeze din Germania un agronom, ca șef al practicii pentru școala de agricultură aflată în curs de constituire. Slătineanu, folosind recomandarea școlii de agricultură din Hohenheim, îl angajează pe Wilhelm Konzelman pentru o perioadă de 5 ani, începând cu 1852. Prin acest demers, instituția care lua naștere îl avea ca director pe Alexandru Slătineanu (1852-1857), iar ca instructor de practică pe Konzelman.



Alexandru Slătineanu, primul director al Institutului de Agricultură de la Pantelimon (1852-1857)

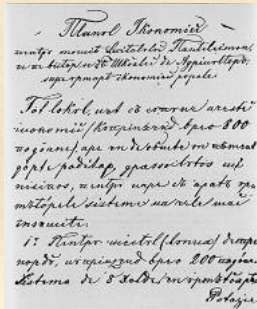
Alexandru Slătineanu a fost și profesor de agricultură, elemente de fizică, chimie și mineralogie, în timp ce Konzelman era „director de lucrări practice”. Pe lângă cei doi, mai lucrau alți cinci profesori, un „repetitor” și un grădinar. „Meseria muncitorului de pământ – afirma Alexandru Slătineanu – este cunoștința mijloacelor prin care cu un capital mic sau cu o muncă mai puțină să dobândească un câștig mai mare.

Muncitorul de pământ este un fabricant de produse. Fabrica sa este pământul său și lucrările cu care el este nedespărțit. El trebuie să cunoască felul pământului pe care îl muncește, semănăturile care lui i se cuvin mai bine și care dintr’însele îi dau un câștig mai mare, să afle mijloacele de a îmbunătăți un pământ neroditor, condițiile pentru creșterea și rodirea plantelor, pricinile care le aduc vătămare sau boală, mijloacele de a întâmpina răul”. O afirmație care și astăzi este la fel de adevărată.



Prima clădire a Școlii de la Pantelimon

Despre primul an de funcționare a noii școli nu există foarte multe date, cert este însă că toate cursurile s-au organizat pe moșia Pantelimon – proprietate a Eforiei Spitalelor Civile –, al cărei plan de cultură fusese întocmit de Konzelman încă de la 1 noiembrie 1852. Pe terenul arendat, școala și-a organizat parcul administrativ, pepiniera de duzi (100 de pogoane), o grădină de pomi și legume, o fabrică de mașini și instrumente agricole și ferma propriu-zisă. Constantin Bozianu, directorul școlilor, în discursul susținut la sărbătoarea de împărțire a premiilor acordate în învățământul național din București pentru anul școlar 1852-1853, menționează: „Școala de agricultură organizată în acest an dete o pulsație electrică agriculturii pământului...”.



Planul de cultură al moșiei Pantelimon întocmit de W. Konzelman în 1852



Medalia acordată de Domnitorul Alexandru Ioan Cuza Școlii de la Pantelimon



PANTELIMON



Domnitorul Alexandru Ioan Cuza (1859-1866). Realizează revigorarea Școlii de la Pantelimon

După directoratul lui Slătineanu a urmat la conducerea școlii C.N. Racotă, între 1857 și 1863. Sunt introduse în programa școlară discipline precum: economia rurală, zootehnie și artă veterinară, botanică și silvicultură, elemente de metrologie, fizică, chimie și mineralogie cu aplicație în agricultură, arpentaj și construcții rurale, sericicultură, apicultură, contabilitate etc. Potrivit unei schițe din 1860, clădirea

era compartimentată astfel: clasă, sală de desen, sală pentru mașini și modele, bibliotecă, sală pentru izolare bolnavi, baie, camera directorului. În anii de sub conducerea lui Racotă, Școala de la Pantelimon s-a numit, pe rând, Școala Națională de Agricultură de la Sfântul Pantelimon, Institutul Național de Agricultură Sfântul Pantelimon, sau Școala Națională de Agricultură Pantelimon. Suprafața arabilă, parcelată în loturi, este lucrată în sistemul clăcii de către țărani satului Pantelimon, potrivit practicii generale. După cum se evidențiază din lectura unei informații de arhivă, în toată perioada derulării acestor evenimente, școala a avut în medie 50 de elevi pe an calendaristic. În 1863 este numit director la Pantelimon P. S. Aurelian, pe care Nicolae Iorga îl caracteriza drept „...un om de o adâncă cultură, cu privire largă dincolo de limitele proprii specialității, un spirit universal [...] care printre cei dintâi ne-a învățat că exploatarea pământului este un meșteșug științific [...] voia să facă din școala pe care o conducea nu numai centrul de învățământ agricol al țării, dar și un factor de lumină pentru românii de peste hotare și pentru popoarele din țările vecine...”. În 1867, Școala de la Pantelimon participă la Expoziția Universală de la Paris, unde obține medalia de bronz.

Primul sigiliu al Școlii, care are drept simbol un vultur care ține în gheare un mănunchi de spice. Acest simbol a stat la baza actualei sigle a USAMV

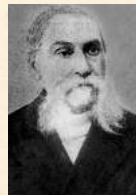
Un moment aparte în istoria Școlii de Agricultură în etapa Pantelimon îl constituie perioada domniei lui Alexandru Ioan Cuza. Dacă Barbu Dimitrie Știrbei este considerat părintele școlii, prin actul întemeierii ei, Alexandru Ioan Cuza, prin întreaga sa politică, prin atenția pe care o acordă învățământului în general, prin realizările sale în problema agrară, cât și prin măsurile referitoare la învățământul de la Pantelimon, are meritul revigorării școlii agricole. Referitor la învățământul agronomic, Cuza afirma deschis că: „...Eu doresc ca într-un viitor apropiat, un doctor în agronomie să ajungă în țară la aceeași considerare și avantaje precum ar putea ajunge un doctor în litere”.



C. N. Racotă



Vasile Lucaci



Pană Buescu

În această perioadă se remarcă o serie de profesori, între care Vasile Lucaci, care a predat zootehnia între anii 1859 și 1864 și, mai ales, Pană Buescu, care a predat agricultura, botanică, economie rurală, fizică, chimie și tehnologie, între anii 1859 și 1893. Pană Buescu a avut și marele merit de a susține importanța „instrucțiunii teoretice” a elevilor, în opoziție cu cei care susțineau că instrucția practică este suficientă pentru a crea specialiști. „Toate științele vin în ajutorul predării agricole”, afirma acesta în presa vremii.

Medalia de bronz obținută de Școala de la Pantelimon la Expoziția Universală de la Paris, din 1867



1852

1867



ȘCOALA CENTRALĂ DE AGRICULTURĂ ȘI SILVICULTURĂ



Carol I, susținătorul mutării Școlii pe Moșia de la Herăstrău

La începutul anului 1867 s-a pus problema dacă Școala să se transforme în „școală de gradul doi”, care însemna un pas înainte pe linia afirmării învățământului agronomic. Aceasta era și opinia lui P.S. Aurelian. În urma dezbaterilor din Adunarea Deputaților, comisie de deliberare formată din P.S. Aurelian, Alexandru Slătineanu, C.N. Racotă, Ion Ionescu de la Brad,

Pană Buescu, Alexandru Vericeanu și Alexandru Holbau, s-a emis decretul din 31 august 1867 pentru transformarea Școlii în școală de gradul doi, gimnazială. După numeroase dezbateri privind mutarea Școlii de la Pantelimon într-o nouă locație, pe 1 august 1868, regele Carol I pune piatra de temelie la clădirea viitoarei școli: „la Herăstrău, pe stânga șoselei Moșoșoaii.”



P. S. Aurelian, director în perioada 1863-1883

Școala de la Pantelimon se mută efectiv la Herăstrău în 1869, devenind Școala Centrală de Agricultură și Silvicultură, cunoscută drept „Școala de la Herăstrău”. În același an, se înființează prima asociație a elevilor școlii, sub forma unei „Societăți de lectură”, cu scop cultural, care editează publicația „Embrionul”, sub formă de manuscris. În 1873, Școala de

Agricultură de la Herăstrău primește medalia de bronz la Expoziția Universală de la Viena. Până în 1 decembrie 1883, când P.S. Aurelian părăsește conducerea Școlii de la Herăstrău (fusesse numit ministru, la 1 decembrie 1883, la Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice), instituția avea deja o Bibliotecă cu 1.006 titluri. Din 1876 Școala primește titlatura de „Școala Centrală de Agricultură și Silvicultură de la Herăstrău” datorită faptului că, între timp, în programa școlii fusese inclus și un curs de silvicultură cu pondere mare între cursurile instituției.



Embrionul, revista manuscrisă a „Societății de literatură”, organizație culturală a elevilor „Școlii de la Herăstrău”



Medalia de bronz conferită „Școlii de la Herăstrău” la Expoziția Universală de la Viena din 1873



Medalie acordată cu ocazia Concursului de Agricultură și Industrie din 1881



Mistria și ciocanul cu care Carol I a pus piatra de temelie la Școala de Agricultură de la Herăstrău (1 august 1868)



1867
1893

Școala de la Herăstrău (1868-1869)

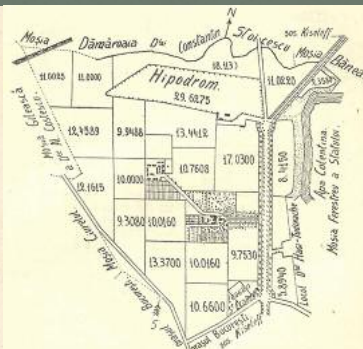
ȘCOALA CENTRALĂ DE AGRICULTURĂ HERĂSTRĂU



Laboratorul de analiza laptelui al Școlii Centrale de Agricultură Herăstrău



Laboratorul de viticultură al Școlii Centrale de Agricultură Herăstrău



Planul moșiei Herăstrău a Școlii Superioare de Agricultură la 1 ianuarie 1900

În anul 1893, prin „Legea Carp” – Legea pentru organizarea învățământului profesional – se schimbă denumirea Școlii în „Școala Centrală de Agricultură Herăstrău”. La 12 iulie 1908, Constantin Sandu Aldea este numit pentru prima oară director al școlii (1908-1911, 1911-1914, 1919-1927). El va avea un rol important în dezvoltarea Școlii și în recunoașterea statutului său de învățământ superior. În lege se prevede și „...înființarea a cel puțin trei ferme model plasate pe moșii ale statului, moșii alese de Ministerul Agriculturii. În aceste ferme, elevii absolvenți ai Școlii Centrale de Agricultură vor lucra un an și jumătate pentru a deprinde practica lucrărilor agricole și a unei bune administrații”.



Constantin Sandu Aldea, director al Școlii de la Herăstrău

Această perioadă va marca începutul strădaniilor corpului profesoral pentru perfecționarea prestației didactice și transformarea Școlii într-o instituție de grad superior. Rezultat al acestor strădanii de recunoaștere de jure a statutului de facto al Școlii de la Herăstrău, ca formă de învățământ superior, Comisia consultativă

a ministerului deliberează și aprobă, în anul 1909, organizarea Școlii în regim de școală superioară. Urmare a memoriului din 1 aprilie 1914, la 13 martie 1915 este promulgat Regulamentul pentru aplicarea legii din 1893, de organizare a învățământului profesional și a legii din 1904, cu modificările introduse prin care se admite gradul de învățământ superior, dar nu în forma dorită de Constantin Sandu Aldea. Strădaniile acestuia vor continua.



Parcul Școlii Centrale de Agricultură Herăstrău



Medalie obținută la Expoziția Universală de la Paris, 1900



Medalia de aur obținută la Expoziția Generală Română din Parcul Carol, 1906



„Registrul pentru înscrierea vizitatorilor” al Școlii Centrale de Agricultură (1904-1925)



1893
1918

Primul manual de „Ameliorarea Plantelor Agricole” de care a beneficiat învățământul românesc și lucrări de specialitate editate între anii 1895 și 1914

STAȚIUNEA AGRONOMICĂ HERĂSTRĂU



Vlad Cărnău Munteanu,
director al Școlii de
Agricultură de la
Herăstrău (1887-1903)

În noiembrie 1887, la conducerea școlii vine Vlad Cărnău Munteanu, agronom, silvicultor și biolog, primul ameliorator al grâului și ovăzului în România. În același an se înființează și Stațiunea Agronomică. În anul 1890 se înființează câmpul de experiență al Școlii. Acest moment marchează începutul cercetării agronomice în

sens modern. Pe baza cercetărilor efectuate, Corneliu Roman publică, în anul 1892, lucrarea „Cercetări de semințe executate în laboratoarele Stațiunii agronomice”. Cu doi ani înainte, din inițiativa lui Cărnău Munteanu, începuseră experiențele asupra culturii sfecei de zahăr. Cercetările continuate patru ani sunt publicate de către Roman în 1894 în „Experiențe cu cultura sfecei de zahăr la Stațiunea agronomică”.



Publicațiile științifice ale
cercetătorilor de la Stațiunea
Agronomică

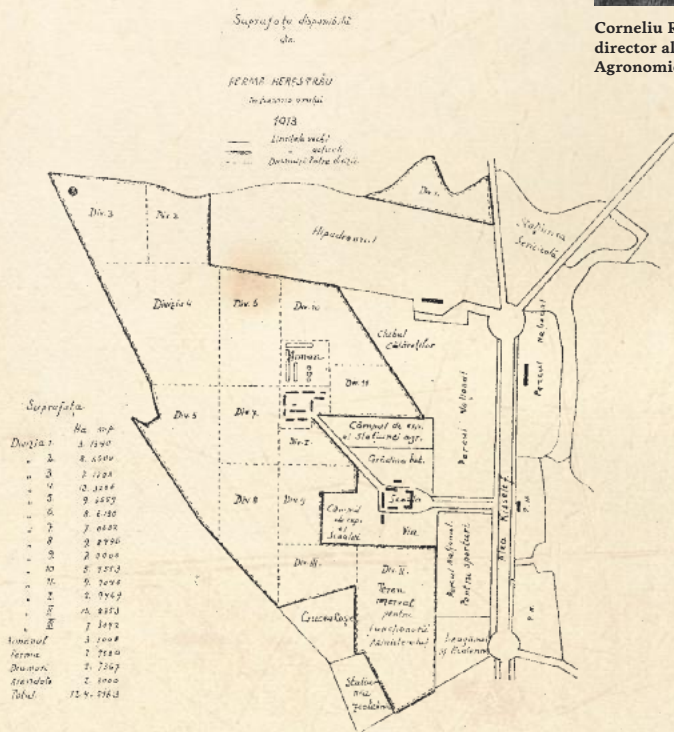


Corneliu Roman,
director al Stațiunii
Agronomice din 1897

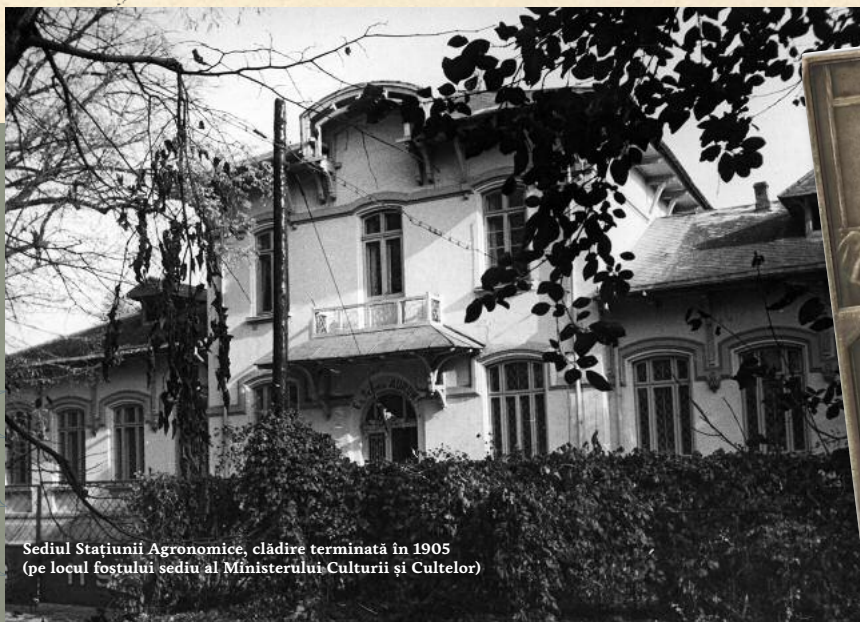
În Stațiune se fac și primele analize de laborator asupra solului, cu rezultate publicate de Vlad Cărnău Munteanu și Corneliu Roman în: „Studiul terenurilor arabile din Câmpia Română” în 1891, „Solul arabil al României, studiul compoziției sale mecanice și chimice” în 1900 și „Bilanțul solului arabil al

României” în 1905. În 1900, tot din colaborarea celor doi, apare lucrarea „Cercetări asupra cerealelor românești: grânela și fâinurile lor, porumbul și orzul” și „Vinurile României, studiu economic și chimic”. Expresie a noului drum pe care a început să-l parcurgă cercetarea științifică agronomică, în 1904 apare primul număr al „Analelor Stațiunii Agronomice”. Prin eforturile deosebite se construiește noul sediu al stațiunii, pe partea stângă a Șoselei Kisselef, clădirea fiind inaugurată în 1905 și având scris pe frontispiciu EX TERRA AURUM. În ianuarie 1930 Stațiunea Agronomică Centrală București este înglobată în cadrul Institutului de Cercetări Agricole al României, recent înființat.

Schița câmpului de experiență al
Stațiunii Agronomice (înființat în 1890)



1887
1930



Sediul Stațiunii Agronomice, clădire terminată în 1905
(pe locul fostului sediu al Ministerului Culturii și Cultelor)

EX
TERRA
AVRVM

ȘCOALA DE MEDICINĂ VETERINARĂ DE LA BUCUREȘTI



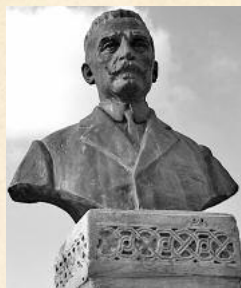
Clădirea Școlii Superioare de Medicină Veterinară construită între 1885-1888, arhitect Nicolae Cerchez

La 8 iunie 1860, Carol Davila propune înființarea Școlii Veterinare ca anexă a Școlii Naționale de Medicină și Farmacie. Conform rezoluției lui Alexandru Ioan Cuza, școala a luat ființă la 1 ianuarie 1861. Data oficială de începere a cursurilor este 15 mai 1861. Primul sediu al școlii se afla în incinta Spitalului Militar Central. În plină campanie de susținere a tânărului învățământ de

profil, corpul veterinar reușește ca, la 15 mai 1871, din inițiativa a 14 medici veterinari, profesori și practicieni, să pună bazele Societății de Medicină Veterinară. În anul 1879 apare primul număr al revistei „Medicul veterinar”, publicație editată sub redacția lui Alexandru Locusteanu, M. Gh. Măgureanu, Gh. Persu, Pândele Constantinescu și sub direcția lui C. Rădulescu. Tinerii veterinari înființează, la 19 octombrie 1880, „Societatea Studenților în Medicină Veterinară”, sub președinția lui Ioan Șt. Furtună. În anul 1883 este numit un nou director, în persoana

lui Alexandru Locusteanu, de numele căruia se leagă dezvoltarea, modernizarea și organizarea școlii veterinare. În martie 1883, prin stăruința lui Alexandru Locusteanu și cu sprijinul lui P.S. Aurelian, aflat la conducerea Ministerului de Instrucție, școala devine Școală Superioară de Medicină Veterinară. În 1893, ia naștere în cadrul școlii, sub conducerea lui Luis Vincent, Institutul Vaccinal, care se transformă, din 1895, în „Institutul de Vaccin Animal”.

Conform Legii de organizare a Școlii Veterinare din 1909, ia naștere „Institutul de sero-vaccinuri”, care va deveni, din 27 decembrie 1921, Institutul de sero-vaccinuri „Pasteur”. La 27 mai 1909, Regele Carol I



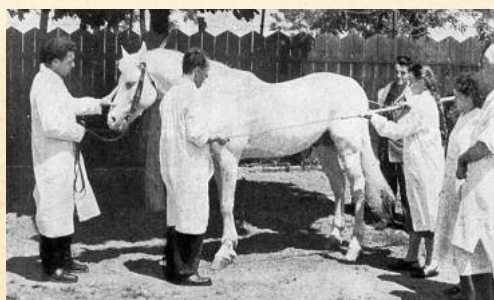
Alexandru Locusteanu, director al Școlii Superioare de Medicină Veterinară (1890-1907)

promulgă „Legea pentru funcționarea Școlii Superioare de Medicină (Legea Haret-Athanasiu) care prevede și înființarea unui Institut Zootehnic. Imediat după Primul Război Mondial, prin eforturile profesorilor și studenților veterinari, se înaintează proiectul de lege privind transformarea Școlii de Medicină Veterinară în facultate.



Sala de consultații

Prezentat Parlamentului de către senatorul N. Tănăsescu, acesta este promulgat ca lege în 22 iulie 1921. Noua Facultate de Medicină Veterinară este arondată Universității din București.



Lucrări practice de anatomie topografică a mascotei veterinarilor timp de 47 de ani, calul „Bălanu”

1861

1921

Directori ai Școlii de Medicină Veterinară din București

Carol Davila 1861-1870
Dr. Teodoru 1870-1871
Mauriciu Colben 1872-1883
Alexandru Locusteanu 1883-1885
Ioan Popescu 1885-1890
Alexandru Locusteanu 1890-1907
Ioan Athanasiu 1907-1910
Paul Riegler 1910-1919
Constantin Motaș 1919-1921
și primul decan al Facultății de Medicină Veterinară - 1921-1926



COMITETUL PENTRU RIDICAREA MONUMENTULUI
GENERAL DR. JULIU THEODORY
DR. JACOB FELIX
GENERAL DR. ZAHARIA PETRES
DR. CONSTANTIN D. SEVEREAN
DR. DIMITRIE GRECESCU
DR. DIMITRIE DRĂGHIESCU
DR. FLOREA TEODORESCU
ALEXANDRU LOCUSTEANU
DIMITRIE NICULESCU
DIMITRIE ROȘIU
1903



DR. DAVILA
1828-1884
ÎN AMINTIREA CREATORULUI ȘI ORGANIZATORULUI STUDIULUI MEDICINEI, FARMACIEI ȘI ȘCOLII VETERINARE ȘI SERVICIULUI SANITAR AL ARMATEI.

ȘCOALA SUPERIOARĂ DE AGRICULTURĂ HERĂSTRĂU

În timpul Primului Război Mondial, Școala de la Herăstrău a fost închisă. După război, în 1919, Sandu Aldea revine la direcție într-o nouă conjunctură, înfăptuirea unității naționale ridicând noi probleme economice pentru țară.

Imediat după război începe activitatea de remediere a stricăciunilor și de construire de noi spații: laboratorul de chimie (ridicat între 1925 și 1927) și clădirile destinate locuinței directoriale și personalului administrativ. Lor avea să le urmeze, în 1928, construirea căminului studentesc. Continuau în aceeași vreme eforturile de recunoaștere deplină a

Gh. Ionescu Șișești,
director al Școlii
Superioare de Agricultură
de la Herăstrău între
1914-1919 și 1928

caracterului de învățământ superior la Școala de Agronomie de la Herăstrău. Trecut în neființă în anul 1927, Constantin Sandu Aldea este urmat la conducerea instituției de un alt corifeu al învățământului agronomic românesc – Gheorghe Ionescu Șișești.



Clădirea Laboratorului de chimie,
construit între 1925 și 1927



**Locuința directorială construită
în perioada anilor 1925-1927**

Implicat în reforma agrară, în calitate de director al Centralei obștilor din Casa Centrală a Împroprietăririi, după 1921 acesta a ocupat diverse funcții în Ministerul Agriculturii, a militat și a îndrumat organizarea țărănimii în peste 2.000 de obști. În această direcție scria: „...prin organizarea de cooperative, toate avantajele specifice marii proprietăți se pot realiza și cu mica proprietate. Pentru aceasta trebuie ca mica proprietate să fie o proprietate viabilă și nu o proprietate parcelară. A crea și astăzi din terenul de împroprietărire o proprietate țărănească în felul celei vechi, este o greșală ireparabilă care va paraliza producția agricolă viitoare și va aduce noi crize agrare în țara noastră”.



**Medalie oferită de Comisia Națională
pentru Horticultură a Statelor Unite ale
Americii, 1919**



**Medalie conferită de Mihai I, regele României
la aniversarea a 75 de ani de la înființarea Școlii
de Agricultură de la Pantelimon, 1928**



**Gh. Ionescu Șișești
participând la Congresul
agricol, București, 1928**



**Gh. Ionescu Șișești în grădina botanică a
Școlii Superioare de Agricultură Herăstrău cu
Traian Săvulescu și Grigore Antipa, 1928**

1918
1929



ACADEMIA DE ÎNALTE STUDII AGRONOMICE BUCUREȘTI

Pe 31 iulie 1929, se promulgă Legea pentru înființarea Academiei de Înalte Studii Agronomice și astfel Școala Superioară de Agricultură de la Herăstrău devine Academia de Înalte

Studii Agronomice, instituție de grad superior, cu studii de patru ani, plus un an de specializare.

Cu prilejul festivităților ce marcau 75 de ani de

existență a învățământului agronomic bucureștean, la 28 iunie 1928, regentul Gheorghe Buzdugan pune piatra fundamentală la temelia viitorului cămin

studentesc. După intermatul lui Gheorghe Ionescu Șișești, următorii conducători ai Academiei de Înalte Studii Agronomice au fost: Alexandru Nasta, 1929; Dumitru Busuiocescu, 1930-1932; Marin Chirițescu-Arva, 1932-1935; Cristian Musceleanu, 1935-1938.

În anul școlar 1929-1930, școala avea 18 profesori și 6 conferențieri, la o cifră de școlarizare de 430 de elevi (incluzând și anul de practică). Ilustrând prestigiul și poziția instituției, la 10 mai 1931, regele Carol al II-lea acordă școlii Ordinul „Steaua României”.



Hala de mașini agricole



Căminul studentesc a cărui construcție începe în 1928 (sus) și este inaugurat la 2 Noiembrie 1931 (stânga)



Laboratorul Catedrei de sistematică și fitopatologie, prof. Traian Săvăulescu, 1929



Institutul de Cercetări Agronomice al României inaugurat la 19 iunie 1937

În anul 1934 se construiește Laboratorul de viticultură. La 1 ianuarie 1928 Gh. Ionescu Șișești a fost numit director al Institutului de Cercetări Agronomice al României. Șantierul pentru clădirea institutului a fost organizat în 1928, pe o parte din suprafața de teren a Școlii.



Medalie obținută la Expoziția Internațională de la Barcelona, 1929



Ordinul „Steaua României”, acordat Academiei în anul 1931

1929
1938



FACULTATEA DE AGRONOMIE DIN CADRUL INSTITUTULUI POLITEHNIC BUCUREȘTI

La 4 noiembrie 1938, este proclamată legea prin care Academia de Înalte Studii Agronomice București devine Facultate de Agronomie, încadrată în structura Politehnicii din București. Traian Săvulescu devine decan al Facultății, la 8 decembrie 1938. Instituția se bucură de o serie de facilități: are personalitate juridică de sine stătătoare, propria conducere, își administrează bunurile mobile și imobile din veniturile cărora își dezvoltă patrimoniul. După 1938, potențialul economic al facultății crește:

are în exploatare o suprafață de 5.000 ha, înglobând cele șase ferme didactice: Băneasa (192 ha), Istrița (300 ha), Pietroasa (60 ha), Fetești (2.216 ha), Petroșani (760 ha), Jegălia (744 ha), Dunărea (2.119 ha) precum și cele 40 ha care au mai rămas din ferma Herăstrău,

după niște „ajustări” conjuncturale. În anul 1937, durata practicii în fermele școlii este de 310 zile pentru studenții anului IV. Cadrele didactice au avut în această perioadă o activitate extrașcolară de amploare, astfel: Gh. Ionescu Șișești – ministru în mai multe legislaturi, I.C. Teodorescu – secretar de stat în Ministerul Agriculturii, Al. Nasta – guvernator al Creditului Agricol Ipotecar, Eugen Apostoleanu, N. Cornățeanu, D. Busuiocescu – deputați, C. Jornescu – senator, M. Chirițescu-Arva – parlamentar ș.a. Din 1944-1945 se trece la cinci ani de studiu, iar în 1941 se hotărăște reorganizarea bibliotecii și înființarea serviciului de litografiere. O realizare importantă este apariția, în 1945, a Buletinului Facultății de Agronomie, cu patru numere pe an, sub direcția lui Traian Săvulescu și redacția lui I. Andronescu-Cale.



Institutul Politehnic, clădirea din Polizu

Antrenarea cadrelor didactice în activitatea științifică este de natură să influențeze actul didactic în sens benefic. Este vorba atât despre creșterea calității cursurilor cât și de transmiterea a ceea ce se află dincolo de lecția predată.



Primul sediu al Facultății de Horticultură în Băneasa în 1948, în prezent clădirea Institutului Național de Mașini Agricole (INMA)

În perioada 1938-1948, conducerea a fost asigurată de către următorii rectori: Traian Săvulescu, 1938-1940; Nicolae Săulescu, 1940-1944; Anastasie Munteanu, 1944-1945; N. Gavrilescu, 1945-1946; Agrița Popescu, 1946-1947; N.A. Dumitrescu, 1947-1948.

În iulie 1943, Societatea Națională de Agricultură, înființată în 1913, se transformă în Academia de Agricultură din România cu scopul de a contribui la progresul cercetărilor științifice. Din diversele secțiuni ale Academiei de Agricultură fac parte profesorii: Gh. Ionescu Șișești, Nicolae Săulescu, Nicolae Cornățeanu, Traian Săvulescu, Teodor Saidel, N. Florov, I.C. Teodorescu, F. Grințescu, Alexandru Nasta și Marin Drăcea.



1938
1948

Conacul Fermei Experimentale Băneasa



INSTITUTUL AGRONOMIC BUCUREȘTI

Decizia Ministerului Agriculturii din 19 septembrie 1945 a stabilit școlile agricole ce aveau să funcționeze în perioada următoare: 4 facultăți de agricultură la București, Cluj, Iași și Timișoara; 6 școli medii; 46 școli agricole inferioare; o școală specială de pivniceri; 6 școli practice agricole; 12 școli agricole de iarnă. Acestea li se adaugă două școli de subingineri (agricultură și silvicultură) și 27 licee agricole, toate subordonate Direcției învățământului și Propagandei agricole din Ministerul Agriculturii.



Laboratorul Facultății de Mecanizare a Agriculturii



Ferma zootehnică

Pe baza Deciziei Ministerului Învățământului Public, din 26 octombrie 1948, ia ființă Facultatea de Horticultură din București, prima instituție cu acest profil din țară. În lipsa unui sediu, facultatea a funcționat pentru început în clădirea fostei Școli Medii de Horticultură de la Băneasa. În scurt timp au fost realizate o colecție de 277 soiuri de pomi, o plantație viticolă, un câmp floricol, un sector pentru producerea răsadurilor. Pentru practica de vară studenții se deplasau la fermele hortiviticele Istrița și Pietroasa din Județul Buzău. În anul 1952, facultatea se mută în actuala clădire proiectată de către Arh. Ianola Trișcu.



Institutul Național Zootehnic București



Sala de lectură Nr. 1

Reforma învățământului din anul 1948 desființează Facultatea de Agricultură din cadrul Politehnicii bucureștene și înființează Institutul Agronomic București, cu Facultățile de

Agricultură, Horticultură și de Mecanizare a Agriculturii. În paralel funcționează în București, Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară, cu Facultățile de Zootehnie și de Medicină Veterinară. Această reformă administrativă a fost dublată de un șir de deservicii făcute școlii românești, prin adoptarea unor teorii și metodologii importate din Uniunea Sovietică, prin „ideologizarea” și politizarea permanentă în dauna științei. Cea mai nedreaptă și mai dureroasă consecință a fost înlăturarea brutală a unor mari specialiști, cum a fost și Gheorghe Ionescu Șișești, omul a cărui viață a fost închinată necondiționat școlii și profesiunii. Anul 1948 marchează începutul organizării învățământului superior zootehnic ca învățământ de sine stătător. Astfel, la 3 august 1948, a fost înființat „Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară” din București cu două facultăți: Facultatea de Zootehnie și Facultatea de Medicină Veterinară. De asemenea, institutului i-a fost afiliată Facultatea de Piscicultură din Constanța. Facultatea de Zootehnie avea sarcina să pregătească specialiști cu studii superioare în domeniul creșterii, ameliorării și exploatarea animalelor domestice. Spațiile necesare desfășurării procesului de învățământ au fost asigurate de către Ministerul Agriculturii în clădirea Institutului de Cercetări Zootehnice, situat în strada Dr. Staicovici nr. 63, Facultatea de Zootehnie având la dispoziție parterul (inclusiv Aula) și demisolul clădirii.



Casa de vegetație



Clădirea Facultății de Horticultură, arh. Ianola Trișcu (1952-1954)

1948

1952



Căminul de studenți Nr. 3 din Băneasa

INSTITUTUL AGRONOMIC „NICOLAE



Nicolae Bălcescu (1819-1852), istoric, scriitor și revoluționar român

În toamna anului 1952, când s-au împlinit 100 de ani de la înființarea Școlii Agricole de la Pantelimon, dar și 100 de ani de la moartea lui Nicolae Bălcescu, Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară a fuzionat cu Institutul Agronomic într-o singură unitate de învățământ superior agricol denumită Institutul Agronomic „Nicolae Bălcescu”, Facultatea de Zootehnie și cea de Medicină Veterinară intrând în componența acestui nou institut.

După 1957, fermele didactice sunt integrate în marile ferme din cadrul Gospodăriilor Agricole de Stat, sau a nou înființatului Institut de Cercetări Horti-Viticole (ICHV). Institutul Agronomic „Nicolae Bălcescu”, din suprafața de 6.431 ha, câte avea în proprietate la fermele sale didactice, a mai păstrat doar Ferma de la Băneasa, în suprafața de 192 ha.

Structura Institutului Agronomic „Nicolae Bălcescu”, după reforma din 1952 era următoarea:

- ★ Facultatea de Agricultură – adevărata vatră a învățământului agronomic bucureștean, elementul de continuitate a școlii agronomice românești.
- ★ Facultatea de Horticultură – înființată în anul 1948. Din 1952 a funcționat cu specializările Horticultură și Viticultură.
- ★ Facultatea de Mecanizarea Agriculturii – înființată în 1951, prin desprinderea de Facultatea de Mașini Agricole, înființată în 1948.
- ★ Facultatea de Construcții de Mașini Agricole, înființată în 1951, prin desprinderea de Facultatea de Mașini Agricole, înființată în 1948.
- ★ Facultatea de Medicină Veterinară, revenită în componența Institutului după ce, în 1945, împreună cu Facultatea de Zootehnie și cu Facultatea de Piscicultură, formaseră Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară.
- ★ Facultatea de Zootehnie, înființată în 1948.

DURATA STUDIILOR

1953-1955	1955-1957	1957-1959	1959-1963	1963-1978	1978-1991
4 ani	4,5 ani	5 ani	5,5 ani	5 ani	4 ani

Clădirea Institutului Agronomic construită pe locul Academiei de Înalte Studii Agronomice, arh. Gheorghe Negoescu și Mirela Silvia Nicolau, 1953-1955



Prof. Gheorghe Ionescu Șișești în mijlocul studenților la pepiniera Istrița, 1955



Academicianul David Davidescu în Casa de vegetație

1951, când se elaborează un plan urbanistic privind extinderea spațiului construit aferent facultăților de profil agronomic. „Bătrânică de la Herăstrău”, cum o numea cu drag Sandu Aldea, este demolată. Inițial se realizează numai clădirea destinată Facultății de Agricultură, construcție proiectată și realizată de arhitecții Gheorghe Negoescu și Mirela Silvia Nicolau (1953-1955). Odată cu noua construcție și cu înființarea I.A.N.B.,

Facultatea de Zootehnie își schimbă sediul în noul local al Institutului situat în Bd. Mărăști nr. 59.



Sala de popice din Campusul Agronomie-Herăstrău



Desfășurarea lucrărilor practice în câmp



BĂLCESCU” BUCUREȘTI

Facultatea de Agronomie funcționează fără întrerupere și, în diferite etape, înglobează alte facultăți. În 1953-1954, secția de economie agrară devine facultate, pentru ca, în 1959-1961, să redevină secție a Facultății de Agronomie; ulterior este desființată.

Facultatea de Horticultură a funcționat, până în 1956, cu două secții (horticultură și viticultură). Zece ani mai târziu se revine la secții specializate – cultura legumelor în câmp, cultura legumelor în sere, pomicultură și viticultură. Începând cu anul 1986, a devenit o secție a Facultății de Agronomie.

Facultatea de Medicină Veterinară rămâne, până în 1961, singura din țară. În 1985, datorită vecinătății cu „Casa



Cezar Nicolau, primul decan al Facultății de Îmbunătățiri Funciare

Poporului” (aflată în construcție), este mutată în campusul din Bd. Mărăști.

Facultatea de Zootehnie a devenit, în anul 1957, secție a Facultății de Agricultură; a redevenit facultate în 1968, iar în 1989, s-a unit, din nou, cu Facultatea de Medicină Veterinară,

formând Facultatea de Medicină Veterinară și Zootehnie.

Facultatea de Îmbunătățiri Funciare a fost înființată în anul 1970, deși o astfel de secție existase în cadrul altor facultăți. În anul 1974 este dată în folosință clădirea care, de atunci, va adăposti facultatea. În 1986, facultatea este înglobată, ca secție, în cadrul Facultății de Agricultură, unde va rămâne până în anul 1989.

Facultatea de Mecanizare a Agriculturii a făcut parte din I.A.N.B. doar între 1951 și 1955. După 1955, facultatea este trecută în subordinea Institutului Politehnic București.



Clădirea Facultății de Îmbunătățiri Funciare, inaugurată în 1974

4.254 ha. La acea dată stațiunea avea patru ferme: Belciugatele, Băneasa, Roșia și Moara Domnească. La Băneasa se organizează câmpurile Facultății de Horticultură, la Moara Domnească câmpurile disciplinelor Agrotehnică, Ameliorarea plantelor, Mecanizarea agriculturii, Fitotehnie, Producția și păstrarea furajelor, Botanică etc., iar la Ferma Belciugatele se dezvoltă, în principal, sectorul zootehnic. După constituirea Stațiunii Belciugatele, a fost elaborat un plan de organizare și dezvoltare, derulat între 1980 și 1989, ce prevedea construirea de ferme zootehnice, siloz,



Sala de sport Agronomia, dată în folosință în 1981 cu ocazia Universiadei



Căminele studențești A5 și A6

sistem local de irigații, uscătorie de semințe, cămin studentesc, cantină etc. Până la Revoluția din Decembrie 1989, se fac transformări majore în campusul studentesc din Bd. Mărăști 59: se construiesc căminele A3, A4, A8 și A9 (la începutul anilor '50); urmează căminele A1, A2, C1 și C2 și cantina studentescă (în anii '60); căminele A5, A6, A7 (în anii '70). În perioada 1977-1981, prin eforturile

și sub coordonarea Prof. Mihai Tătărăscu, șeful Catedrei de educație fizică, se construiește Sala de sport Agronomia inaugurată cu ocazia Universiadei din 1981. Cutremurul din 1977 afectează destul de grav noua clădire a Facultății de Îmbunătățiri Funciare, clădirea căminului și a bibliotecii (construită de către inginerul Liviu Ciulley în 1937). Statul acordă fonduri doar pentru consolidarea clădirii FIF. În ciuda valorii istorice și arhitectonice, clădirea bibliotecii este abandonată și se va degrada treptat. La începutul anilor '80 se construiește un complex de sere reci acoperite cu sticlă, pe o suprafață de un hectar, destinate cercetării și producției, care însă vor fi demolate la sfârșitul anilor '90.



Lucrări în Ferma Didactică Moara Domnească



Serele I.A.N.B. București



Complexul zootehnic SDE Belciugatele



Stație complexă de pompare

1952
1990

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE BUCUREȘTI

Evenimentele din Decembrie 1989 au produs schimbări nu doar de regim politic ci și în modul de organizare al învățământului superior. În noul context, Institutul Agronomic „Nicolae Bălcescu” va cunoaște o serie de prefaceri și modernizări ale structurii sale, ale bazei materiale, iar în anul 1992 își va schimba titulatura în **Universitatea de Științe Agronomice București**.

Poate cel mai important aspect al anului 1990 este începerea ocupării posturilor vacante cu cadre didactice tinere și redeschiderea înscrierilor la doctorat. Acest lucru va favoriza atragerea de cadre didactice cu potențial de dezvoltare personală. La începutul anilor '90, în universitate se inițiază primele proiecte internaționale de colaborare în cadrul Programului TEMPUS cu universități din Italia, Belgia și Franța. Cu fondurile atrase se fac primele dotări cu echipamente moderne, iar un număr însemnat de cadre didactice, în special tinere, beneficiază de burse de mobilitate.

A



Facultatea de Agricultură rămâne de sine stătătoare. În cadrul său apar, alături de „Agricultură” – care rămâne specialitatea de bază, noi specializări ca: „Biologie – agricultură”, „Pedologie – Agrochimie”, „Tehnologii integrate în cultura plantelor”, „Consultanți agricoli”.

H

Facultatea de Horticultură redevine de sine stătătoare, după ce fusese secție a Facultății de Agricultură, cu două specializări: „Horticultură” și „Peisagistică”. În cadrul facultății există și un Colegiu de 3 ani, cu specializările „Legumicultură și Floricultură” și „Tehnologia vinului”.



Z

Facultatea de Zootehnie s-a reînființat în anul 1990, după o perioadă de multe frământări. Facultatea are două specializări: „Zootehnie” și „Tehnologia produselor alimentare”. La Colegiul din cadrul facultății pot fi urmate trei specializări: „Creșterea animalelor mici”, „Tehnologia cărnii și a produselor din carne” și „Tehnologia laptelui și a produselor lactate”.



V



Facultatea de Medicină Veterinară, și-a redobândit sediul, scăpat de la demolare de evenimentele din Decembrie 1989. Din 1996, facultatea se întoarce în Campusul din Splaiul Independenței. Se continuă reconstrucția clădirilor și se adoptă exigențele și normele prevăzute de Comunitatea Europeană pentru facultățile de medicină veterinară. În

1996, Facultatea de Medicină Veterinară din București își depune candidatura ca membră a Asociației Europene a Instituțiilor de Învățământ Superior Veterinar (EAEVE).

F

Facultatea de Îmbunătățiri Funciare și Ingineria Mediului redevine de sine stătătoare în anul 1990, cu două specializări: „Îmbunătățiri funciare și dezvoltare rurală” și „Ingineria mediului în spațiul funciar”. În cadrul facultății funcționează și un Colegiu cu trei specializări: „Cadastru”, „Organizarea și economia construcțiilor” și „Amenajarea teritoriului agricol”.



B



Facultatea de Biotehnologii a funcționat inițial ca secție în cadrul Facultății de Horticultură în perioada anilor 1994-1995. S-a separat ca facultate distinctă în anul 1996 și a fost acreditată în 2001. În cadrul facultății există trei specializări: „Biotehnologii industriale”, „Biotehnologii agricole”, „Biotehnologii medical-veterinare”.

M



Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală a fost fondată în anul 2001. Facultatea are două specializări: „Inginerie economică în agricultură” și „Inginerie și management în alimentația publică și agroturism”.

1990

1996



UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ BUCUREȘTI

În această perioadă, universitatea trece la recuperarea patrimoniului funciar avut înainte de 1948 sau dobândit de-a lungul timpului. Cu toate eforturile de recuperare a unor terenuri înstrăinate de-a lungul istoriei, prin efectele Legii fondului

funciar, aplicată de către comisiile din județe, se pierd alte suprafețe importante.

Ferma Pietroasa, devenită

între timp Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare pentru Viticultură și Vinificație Pietroasa și Pepiniera Istrița devin filiale ale universității în anul 2005 prin redobândirea proprietății. Se fac investiții pentru înființarea unor plantații noi de viță de vie și pomi fructiferi, se trece la re tehnologizarea celor două structuri de cercetare și producție iar rezultatele nu întârzie să apară. În

anul 2008 se sărbătorează 115 ani de la înființarea celor două filiale și cu această ocazie este lansată o nouă gamă de vinuri: „Pietroasa veche”.

În anul 2009, vinul de colecție Tămăioasa Românească – 1986, câștigă Medalia de aur la concursul „Muscat du Monde” din Franța.

Pentru dezvoltarea activității de cercetare și transfer tehnologic se trece la modernizarea Fermei Moara Domnească.

Sunt înființate 80 de hectare de plantații pomicole moderne și se construiește un depozit frigorific cu o capacitate de 900 de tone.

Fosta genotecă de palmipede din Ferma Băneasa se transferă la Moara Domnească într-o fermă nouă cu construcții

și echipamente moderne. Această structură va sta la baza înființării Institutului de Cercetări Avicole, aprobat prin Legea nr. 45 din 20.03.2009. Prin fonduri de cercetare, se re tehnologizează un adăpost pentru vaci de lapte și se populează cu rasa mixtă Montbéliarde. Laptele produs este livrat zilnic în Campusul Agronomie-Herăstrău și este valorificat în stare crudă, nepasteurizat, printr-un distribuitor automat. Activitatea didactică se diversifică prin apariția de noi specializări în cadrul facultăților. În anul 2001, din specializarea Ingineria și Gestiunea Sistemelor, existentă în cadrul Facultății de Agricultură, se desprinde Facultatea de Management, Inginerie Economică în Horticultură și Dezvoltare Rurală. În scurt timp, această facultate ajunge să fie în fruntea facultăților universității prin numărul de studenți și prin bugetul atras. În anul 2008, facultatea se mută în casă nouă – o clădire modernă realizată prin autofinanțare.

Pietroasa veche



Pietroasa



ISTRITA



FERMA



Moara
Domneasca



Departamentul de Studii pentru Învățământul Deschis la Distanță a început să funcționeze în anul 1998 având, din 2002, centre teritoriale la București, Sibiu, Slatina și Tg. Secuiesc. În cadrul acestei forme de învățământ sunt organizate cursuri universitare pentru Facultatea de Management, Inginerie Economică în Agricultură și Dezvoltare Rurală. Ulterior ia naștere Departamentul de Frecvență Redusă la Facultatea de Îmbunătățiri Funciare și Ingineria Mediului, programe de studii FR la Facultatea de Agricultură și de Învățământ la Distanță la Horticultură. Toate aceste forme de studiu, înrolează peste 6.000 de studenți anual. Începând cu promoția 2005-2006 sistemul de învățământ se aliniază la prevederile Convenției de la Bologna, pe trei cicluri de studii: patru ani studii de licență, doi ani studii de masterat și trei ani studii de doctorat. Universitatea are în total 26 de programe de studii (specializări) la licență și fiecare facultate își organizează programe de studii de masterat. În ianuarie 2011 intră în vigoare Legea 1 – Legea educației naționale, care aduce modificări importante întregii activități universitare. În cadrul fiecărei facultăți se creează departamente noi prin unirea mai multor catedre.



1996
2012





Aniversarea celor 160 de ani de existență a Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București

Activitatea de cercetare științifică se desfășoară în cadrul unor proiecte câștigate prin competiție la nivel național și internațional. Aceste proiecte contribuie substanțial la finanțarea activității din universitate și la dotarea cu echipamente de cercetare performante. În universitate sunt înființate 9 centre de cercetare recunoscute și acreditate de către Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCIS) și un institut de cercetare:

- ★ Centrul de Cercetare pentru Agricultură Durabilă
- ★ Centrul de Cercetare pentru Studiul Calității Produselor Horti-Viticole și a Substanțelor Utile din Plante
- ★ Centrul de Cercetare pentru Pomicultură Integrată
- ★ Centrul de Cercetări pentru Inginerie Rurală și Protecția Mediului
- ★ Centrul de Cercetare pentru Biotehnologii Microbiene – BIOTEHGEN
- ★ Centrul de Cercetare pentru Biochimie Aplicată și Biotehnologii – BIOTEHNOL
- ★ Centrul de Cercetări pentru Oncologie Comparată
- ★ Centrul de Cercetare a Calității Producției Animale
- ★ Centrul Universitar de Cercetări pentru Diagnosticul și Terapia Bolilor la Animale
- ★ Institutul de Cercetări pentru Avicultură

Aniversarea celor 160 de ani de existență, în anul 2012, a reprezentat un nou început pentru Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară. Majestatea sa Regele Mihai I a acordat Universității Decorația Regală „Nihil Sine Deo” pentru impresionanta contribuție științifică și tehnică la dezvoltarea agriculturii și a medicinei veterinare românești, în cinstea tuturor profesorilor de elită care au făcut cinste instituției decenii de-a rândul.



În același an, Universitatea a inițiat conferința internațională anuală „Agriculture for Life, Life for Agriculture” la care au participat peste 600 de experți din mai

mult de 60 de țări. Lucrările științifice prezentate apar atât în *AgroLife Journal*, cât și în alte jurnale științifice.

În octombrie 2012, Familia Regală, reprezentată de către Altețele Lor Regale Princesesa Margareta și Principele Radu, a pus piatra de temelie a Centrului de Cercetare pentru Studiul Calității Produselor Agroalimentare – HORTINVEST.



Alteța Sa Regală Princesesa Margareta a pus piatra de temelie a Centrului de Cercetare a Studiului Calității produselor agroalimentare – Hortinvest

2012

2017

Decorația Regală
“Nihil Sine Deo”
oferită în anul 2013
de către Majestatea Sa
Regele Mihai I





Ceremonia de semnare a Actului de înființare a Consorțiului Universităților de Științe Agricole și Medicină Veterinară – Științele Vieții din România

În anul 2014, cele patru universități agricole din România: Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București, Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară din Cluj, Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” din Iași și Universitatea de Științe agricole și Medicină Veterinară a Banatului „Regele Mihai I de România” din Timișoara au format Consorțiului Universităților de Științe Agricole și Medicină Veterinară – Științele Vieții din România, cu sediul în București.

În anul 2015 a fost inaugurat Centrul de Cercetare pentru Studiul Calității Produselor Agroalimentare – HORTINVEST, având în componența sa 13 laboratoare de cercetare de top, pe o suprafață totală de 4045 mp. Mai mult decât atât, în timpul vizitei Excelenței Sale Dl. Graziano Da Silva, directorul general al FAO, a fost inaugurată și Sera de Cercetare, cu o suprafață totală de 2756 mp și 19 compartimente în care toți factorii de mediu pot fi controlați.

Campusul Agronomie-Herăstrău și-a mărit capacitatea de cazare prin inaugurarea, în anul 2016, a unui nou cămin studentesc (A10), cu o capacitate de 88 de camere și 6 apartamente destinate atât masteranzilor și doctoranzilor, cât și oaspeților și studenților străini.

În 2016, Facultatea de Biotehnologii a sărbătorit 20 de ani de la înființare. Cu această ocazie, a fost inaugurat noul sediu al facultății, un spațiu modern de educație și cercetare, cu o suprafață totală de 5931 mp.

În anul 2017, Facultatea de Zootehnie și-a schimbat denumirea în Facultatea de Ingineria și Gestiunea Producțiilor Animale.



Centrul de Cercetare pentru Studiul Calității Produselor Agroalimentare, inaugurat în mai 2015



Sera de Cercetare, inaugurată de către domnul Graziano Da Silva, Director general al FAO



Centrul de Consiliere și Orientare în Carieră, inaugurat în anul 2015



Clădirea noului cămin studentesc (A10), inaugurată în 2016

Noua clădire a Facultății de Biotehnologii, inaugurată în 2016





www.usamv.ro